

Er bestaat geen roltrap naar het Paradijs.

Dat is kunst

Peter Piket

Schrijver: Peter Piket
Foto's en tekeningen: Peter Piket
Lay-out: Renée van Rongen
© Peter Piket

Dat is kunst

Soms moet je risico nemen om iets te beleven. Mensen vertalen dit soms als: het gaspedaal van hun auto iets dieper intrappen dan verantwoord is, iets duurdere kleren kopen dan je je kunt veroorloven, of de versterker harder zetten dan ooit tevoren, met de zekerheid dat je je burens hindert. Mijn oplossing is om naar een theatervoorstelling te gaan waar ik nagenoeg niets van afweet, naar een zaaltje waar ik nog nooit ben geweest, en ik weet dat het risico bij me past. Zeven gulden vijftig of tien gulden en een paar onhandige vragen, die glimlachend en welwillend beantwoord worden. Verachting van het hippe publiek voor mijn saaie kleren en voor mijn voorzichtigheid alles bij me te houden. De vrouw die mijn eenzaamheid deelde, was meer het bekijken waard, en haar had ik meegelokt met redelijke recensies.

We naderden het kleine theatertje "De Muizenval" en zagen juist tot onze verontrusting dat enige lallende dronkaards ons voorgingen naar binnen. Wij gingen door een poortje, een tuin door, bij een brandende olielamp linksaf; stootten onze hoofden tegen een paar balken en daar waren we al in een kleine lege ruimte waar rijen tweedehands bioscoopstoelen tegen de muur stonden. Zestien lege koppen stonden te wachten op klandizie. Wij spraken een in het leer geklede vrouw aan en vroegen: wat is er te doen vanavond?

Zij antwoordde en zei: Pluk Cest, een Bulgaar, met omgevingsgeluiden, enkele schitterende tapes. Als je eenmaal zo ver bent, ga je door, ondanks de groeiende achterdocht die je in je voelt opkomen en ook Mara stribbelde niet tegen. Onder gezellig woord en wederwoord verstreek de tijd en soms, als ik op mijn horloge keek, moest ik denken aan de zorgelijke woorden van mijn vader toen hij nog leefde, over de op handen zijnde balkanisering van Nederland, als de dingen niet meer op tijd zouden gebeuren. Toen wij eindelijk in de zaal mochten plaatsnemen, bleek dat de toehoorders plaats konden nemen in het lage gedeelte, op het podium, in enkele fauteuils, en dat de artiest bovenin, achterin de zaal stond, en dat hij daar in het licht van de lampen de elektronica zou bedienen. Doordat de lampen van beneden op hem gericht werden, leek het wel of een grote reus op de achterwand zijn handen stuurde, wat het geheel iets bovennatuurlijke gaf. De artiest nam, voor hij begon, nog een grote slok uit een fles wodka en wij herkenden een van de dronkaards die wij van tevoren naar binnen hadden zien gaan.

De geluiden begonnen. Het begin leek plaats te vinden op een rangeerterrein bij een erg groot station, waar ook herhaaldelijk containers uit kranen vallen. Daarna kwam een stuk dat leek op het geluid van duizend vuilnisophaalauto's die door een smalle straat rijden. De artiest, die een kaalgeschoren hoofd had, ging nu even weg, en ik vermoedde dat hij even moest kotsen, maar hij kwam terug met een dikke krulhaar in een zelfgebreide trui, en samen gingen ze gebaren maken op tekst die nu kwam. Omdat ze vrij traag waren geworden, kwamen ze met hun gebaren steeds een seconde te laat en had het iets lachwekkends, ook omdat de artiest door zijn kaalgeschoren hoofd en het licht, dat van beneden kwam, puntschaduwde van zijn oren op zijn hoofd had. Hij leek op een ouderwetse reclameplaat voor het toneelstuk Faust van Goethe en het normale leven leek ver weg. Ze maakten heel sierlijke gebaren, bedienden de schuiven van de elektronica en vielen elkaar soms lachend in de armen. De tekst was in het Engels, of eerder Amerikaans, maar slecht gedaan en onbenullig.

Ik had eigenlijk ongelooflijk veel plezier in het gebeuren, omdat ik alle details zo scherp mogelijk probeerde te zien en te onthouden. Naast mij zat een kaalgeschoren jongere in een devote houding te luisteren en aan de andere kant van mij zat Mara, die woedend was. Je kon rustig blijven praten onder de voorstelling zonder de anderen te storen, want het geluid was oorverdovend hard. Ik probeerde Mara op te beuren door erop te wijzen dat wij abstracte schilderkunst zeer bewonderen, maar nog niet toe zijn aan abstract geluid, geluid zonder samenhang.

Zoiets als hier vertoond werd, is natuurlijk niet nieuw. Het was allang veel beter en eerder gedaan en dat maakte deze belevenis tot een karikatuur en oplichterij. Een voor een druppelden de mensen naar de foyer om te praten, soms met ergernis, soms lacherig. De barman gaf enige rondjes gratis drankjes om het weer goed te maken. Toen de zaal bijna leeg moest zijn, ging de deur van de tuin naar de foyer open, wat de hoofdingang was. Het regende en in het licht van de lampen boven de ingang leek de lange gestalte die nu binnenkwam in regenjas met paraplu, weggelopen uit een film naar een boek van Agatha Christie. Hij verrichtte al zijn handelingen langzaam en doelbewust als een veertiger, die zich niet meer kan of wil haasten. Regenjas uit, paraplu neerzetten; toen ging hij de zaal in. De barman had niet de moed hem een kaartje te verkopen. Vijf minuten later kwam hij alweer naar buiten in de foyer en vroeg aan de dame in het leer: wat heeft dit te betekenen, wat is dit?

De vrouw zei: dit is Pluk Cest, met omgevingsgeluiden.

Wat is de achtergrond hiervan, wat bedoelt hij er mee? hield de man aan.
De vrouw zei: het is om te luisteren.
De man kreeg enkele drankjes aangeboden ter waarde van de entreprijs
en toen zei ik tegen de vrouw: ik vond het een heel goede avond.
Ze draaide zich zonder wat te zeggen om en stak een sigaret op.

De gebroeders Pronk

Het gezin Pronk was niet rijk, maar honger hoefden ze niet te lijden. Soms aten ze tot drie ons biefstuk per persoon in één keer op. Later zijn de zoons allen vegetariër geworden, maar dat heeft de omvang van hun buik niet doen afnemen.

Als de jongste bij mij kwam eten en we hadden ons bord leeggegeten, dan vroeg hij: vind je het goed als ik nog wat doorga met eten? Hij vroeg overal toestemming voor, maar wee je gebeente als je weigerde. Ik zei dus: ga je gang, want ik had er al op gerekend. Dan ging hij nog een half uur tot drie kwartier door met eten, terwijl ik hem observeerde. Zijn gezicht drukte rust uit en ernst. Het genieten veroorzaakte geen vreugde of lichtzinnigheid, maar ernst. Hij had een dikke hoogrode kop en een kleine, gevoelige mond.

Zie je, zei hij, ik moest wat eten voor mijn suiker, dat was net op tijd, mijn suiker was veel te laag. Hij ging achterover zitten. Vind je het goed als ik een paar scheetjes laat? Ik zei: ga je gang.

Hij voegde de daad bij het woord, terwijl hij langzaam door de kamer liep en zo nu en dan zijn hand voor zijn achterste hield, zoals men een geeuw bedekt. Hij lachte: ik zou het toch niet tegen kunnen houden, het zijn mijn darmen, die zijn te zwak. Het is een ziekte; mijn broer heeft het ook.

Zijn broer, die ook wel eens bij mij at, was vegetariër en zou zeker geen varkensvlees eten, zei hij. Soms stond hij tegen etenstijd voor de deur en zei: ik heb geen eten, Peter. Eet maar mee, zei ik meestal, want je weet nooit of een gast geen verklede engel is, die de opdracht heeft je op de proef te stellen. Als ik dan karbonaadjes had, keek Piet in de pan en zei: wat is dat voor vlees, Peter. Kalfsvlees, Piet, zei ik, maar wij wisten beiden wel beter. Dan is het goed, zei hij. Zoals hij met zijn rotte zwarte tanden het vlees van het bot kon scheuren was voor de scherpe opmerker een genoegen om te zien. Een vijgenblad is voor de meeste mensen wel genoeg kleding om hun schaamte te bedekken.

Met Piet kon ik ook mineraalwater proeven in cafés. Dit is niet goed, Peter, zei hij vaak, dit is te zout. Dat Franse merk, dat is goed, zei hij; hoe noem je het ook weer, Perrier? Ja juist. Dat is duurder dan melk, Piet. Niet voor niks, Peter, maar ja, jij bent de enige met wie ik me kan ver-tonen in een goede zaak. Ik denk dat hij in een quiz op de televisie

gemakkelijk honderd soorten mineraalwater zonder etiket uit elkaar zou kunnen houden.

Zijn broer wilde eigenlijk liever thee en ook in een restaurant dronk hij liever zijn eigen thee. Brengt u maar een pot heet water. Ik heb de thee bij me. u vindt het toch wel goed, vroeg hij de ober, want ook hier vroeg hij altijd toestemming. Ik vertrouw die thee van hier niet, zei hij mij altijd en ik drink geen gewone thee vanwege mijn geloof.

Zou God het niet goed vinden? vroeg ik soms. Het staat in de Bijbel, en die moet je serieus nemen. Het staat er niet voor niets. Niemand van mijn geloof doet het.

En als ik dan wel eens een sigaar rook of een borrel drink dan heb ik daar later altijd spijt van en vraag ik om vergiffenis en dat wordt me ook altijd verleend omdat ik er echt spijt van heb. Zal ik een stuk lezen uit de Bijbel? Je moest het niet wagen om "nee" te zeggen, want dan kon hij geen hap door zijn keel krijgen. Zijn Bijbel was opgekleurd met markeerstiften om de stukken aan te geven die goed in zijn geloof pasten. Gele stukken waren van belang en werden vaak voorgelezen. Paarse stukken pasten zéér goed in zijn opvatting. Bijna iedere bladzijde van de Bijbel was prachtig opgesierd met kleuren.

Je moet bidden voor je leest, anders begrijp je het niet goed, zei hij vaak, een gebed voor de opening van het woord. Waarom doe jij dat niet? vroeg hij mij. Ik laat het de dominee uitleggen en die bidt ook altijd voor de opening van het woord en dan geloof ik wat die zegt en dat onthoud ik dan, antwoordde ik.

Zou je wat willen bijdragen voor het eten, vroeg hij dan, want ik heb het niet breed en ik ben door mijn geld heen. Ik heb nog drie gulden vijftwintig voor de komende vier dagen en ik moet nog medicijnen halen. Zijn vrouw en hij hadden een aparte ongeveer manshoge koelkast voor de medicijnen. De linkerhelft voor zijn vrouw en de rechterhelft voor hem.

Zie je, zei hij vaak, ik wil wel in de hemel komen en daar werk ik ook voor, want ik vind het maar niks op aarde. Ik heb veel verdriet gehad, mijn hele leven.

Als je gauw in de hemel wilt komen, moet je een paar dagen je medicijnen laten staan, zei ik. Dat zal wel werken. Nee, zei hij, die medicijnen heb ik wel nodig.

Morgen wil ik linzensoep maken, kom je dan ook eten, ik maak toch altijd te veel.

Dat is goed, zei ik. Ik geloof al lang niet meer dat de broers verklede engelen zijn, maar ik kan ze weinig weigeren.

"Onthoudt het hen niet, die het van u vragen" en "Indien uw rechtvaardigheid niet overvloediger is dan die der schriftgeleerden en farizeeën zult gij het Koninkrijk Gods zeker niet binnengaan" zijn enkele waarschuwingen die betrekking hebben op deze situatie.

Als u mij wilt uitnodigen voor de maaltijd, doe dat dan gerust, maar niet omdat ik wel eens een verklede engel zou kunnen zijn, want dat is volgens mij niet zo.

Een reis voor alleengaanden

Zo nu en dan zie je wel eens een advertentie in de kranten: reis voor alleengaanden, of wandelvakantie. Daar is natuurlijk niets op tegen. Als u overweegt mee te gaan met zo'n vakantie, dan kan ik misschien nog wel enige nuttige wenken geven. Zo is het niet abnormaal dat op zo'n reis 36 heel redelijke vrouwen of meisjes meegaan en welgeteld vier mannen, die allemaal iets mankeren. Gelukkig had de reisorganisatie al beslist met wie we het tweepersoonstentje zouden delen, want onder die vier mannen bevond zich ook "de zielige man". Met mijn boterzachte karaktereigenschappen was het natuurlijk logisch geweest dat ik de tent zou delen met de zielige man, maar de reisorganisatie had anders beslist. Mijn tentgenoot was ook het bestuderen meer dan waard.

Hij lag iedere dag tot precies zeven uur te slapen, werd dan klokslag zeven uur wakker, stond meteen op en zei: ik zou wel een kopje thee lusten. Hij ging dan ook onmiddellijk theezetten. Ik lag eigenlijk iedere ochtend vol spanning en op mijn horloge kijkend op het tijdstip van zeven uur te wachten. Hij liep iedere dag in z'n eentje het voorgeschreven traject, maar enkele keren passeerden we hem, omdat hij op een heel mooi punt met zijn neus in een goedkoop boekje, altijd staande, aan het lezen was. Het vreemde was dat het altijd literaire meesterwerken waren van schrijvers als Dostojevski of Kafka, waarin hij las, altijd van lang geleden, zodat ze goedkoop konden worden uitgegeven. Hij vouwde de bladzijden helemaal door tot het boek dubbelgevouwen was en nooit maar dan ook nooit heb ik op zijn gezicht vreugde gezien om het gelezene. Nooit heb ik trouwens een andere uitdrukking op zijn gezicht gezien dan bezorgdheid. Eens beëindigde hij het boek "de idioot" van Dostojevski meen ik, waar ik bij was, vouwde het dicht en frommelde het in zijn achterzak, die nog nat was van de regen en zei zonder een spoor van vreugde: "een mooi boek". Soms keek hij uit over het water van de Atlantische Oceaan en zei: "kijk, een meeuw". Nou was het in Cornwall en het barstte daar van de meeuwen, zodat dit een bijzondere uitspraak was.

Een ontzettend geklier op zo'n reis is het koken van de maaltijd. Als u een prettige vakantie wilt hebben kunt u dit onderdeel van de reis beter overslaan en iedere dag uit eten gaan, maar in de tijd dat dit verhaal speelt, meende ik nog dat ik aan het sparen was voor de toekomst. Ik denk dat de toekomst onderhand wel begonnen is. Mijn brander is een wonder van

technisch vernuft, waar men te allen tijde de gebruiksaanwijzing bij moet houden; men wil toch niet in het brandwondencentrum belanden, denk ik. Het kopen van proviand in Cornwall is heel gemakkelijk. Je moet nemen wat er is, want de supermarkt is voor de gemiddelde wandelaar te ver, en in de winkel die je kan bereiken, is geen keus.

Ik zal proberen de reisleidster te beschrijven. Als u bekend bent met het type playmate of the month, dan hebt u een goed beeld van haar. Zij gaf, zoveel als maar mogelijk was, ons een ruimhartige blik op haar vlees, en wachtte rustig af. Met de organisatie van de reis bemoeide zij zich niet en als er iets beslist moest worden, vroeg ze advies aan een van de deelnemers aan de reis. Soms verdween ze voor een avond of een dag naar een lieve jongen, die ze had leren kennen op vorige reizen, en die in de buurt woonde; een scharreltje dus. Zij had een tweepersoonstent voor zichzelf.

Er liepen ook een paar hele degelijke vrouwen mee, die zich zoveel mogelijk probeerden aan te passen aan de Britten, sterke thee dronken met melk erin, tweed droegen en het haar hadden laten modelleren in de vorm van een vogelnestje. Deze dames konden zeer snel ponden en shillings omrekenen in guldens, kenden de betekenis van de vreemde woorden, die op de menulijst stonden, en wisten ook zeer goed om te gaan met miles en yards. Zij droegen buitengewoon degelijke waterdichte schoenen.

Dan waren er nog een paar mensen, die zich gemakkelijk lieten indelen in een stereotype. De man met de vogelkijker, die de klippen afspeurt, de man of vrouw, die om de vijf minuten een foto maakt, vaak met een erbarmelijk fototoestelletje; de man met het duurste fototoestel ter wereld, zijn vrouw draagt de loodzware tas met toebehoren zonder klagen. De nog mooie vrouw van middelbare leeftijd in gewaagde kleding, die blaasontsteking heeft. De mensen, die ieder kerkje of kapelletje bezoeken en op de deur bonzen als het dicht blijkt te zijn. In Nederland breekt het angstzweet ze uit, als van ze verwacht wordt dat ze meegaan naar de zondagsdienst.

Nog maar honderd jaar geleden gingen mensen eigenlijk nauwelijks op reis, en de enige veel voorkomende reden om het wel te doen, was om de pest en de cholera te ontlopen. Ook nu nog kost het de meeste mensen moeite om zich tijdens de vakantie logisch of natuurlijk te gedragen, maar gelukkig is er het fototoestel, waar men zich aan vast kan klampen of achter verschuilen. Soms gaat men louter op vakantie om te fotograferen en neemt men de ontberingen maar op de koop toe.

Oormerken

Kortgeleden speelde zich een soort strijd af over het oormerken van koeien. Enkele halsstarrige boeren probeerden dit tegen te houden. Dat is denk ik een slechte zaak. Als wij in ons land niet optimaliseren, doen onze burens het wel, en dan kunnen wij wel inpakken. Zo was er de strijd rond de volkstellingen. Al die informatie was anoniem. Toen opeens mocht je je fiscale nummer weten. Al de verschillende databanken zouden nooit aan elkaar worden gekoppeld. Binnenkort doet iedereen zijn financiële administratie met zijn computer, die permanent is ingelogd op de beurs en automatisch zijn best voor je doet. Giro-enveloppen zijn dan overbodig geworden. Groepen padvindders doen de administratie voor mensen die dat zelf niet kunnen.

Toch is dit maar een tussenstap. Het beste zou zijn mensen ook te oormerken. Vrouwen zouden een hele mooie oorbel kunnen krijgen. Mannen naar keuze een mooie oorbel of een gele plastic flap. In dit oormerk zou een chip moeten zitten met alle informatie: genenstructuur, bloedgroep, recente pasfoto, donorcodicil, rijbewijs ja of nee, pillen ja of nee, ziekten, huisarts; en natuurlijk ook het banksaldo van de betreffende persoon. Het hele land zou ingedeeld moeten worden in zones. Als je je verplaatst van de ene zone naar de andere, wordt een bepaald bedrag van je banksaldo afgetrokken. Automatisch. Zwartrijden kan niet meer; voor mensen zonder banksaldo gaat de deur van de bus niet meer open; stations van de NS zijn evenzo beveiligd met tourniquets.

Betalen in een supermarkt bij de kassa gaat automatisch. De kassière slaat het totaalbedrag aan, OK ja of nee, en je banksaldo is aangepast. Eens in de maand of week of dag, naar gelang je stabiliteitsindeling, wordt je banksaldo opgewaardeerd.

Voor de politie zal het kinderlijk eenvoudig zijn misdaden op te lossen, omdat alle zoneoverschrijdingen worden bijgehouden en kunnen worden gecontroleerd. Een zoekprogramma in de centrale computer van het openbaar vervoer zou bijna zeker al de dader kunnen aanwijzen. Gaat iemand dood, dan wordt zijn of haar oorbel ingeleverd bij het C.B.S., die een print-out van iemands leven stuurt naar het Rijksarchief.

Illegalen zullen geen leven meer hebben en er dus ook niet meer zijn. Zij hebben misschien wel een oorbel, maar geen chip. Geen banksaldo. Geld bestaat niet meer. Zij kunnen bijna niet meer leven en zullen volledig aangewezen zijn op ruilhandel. Zij zullen geen openbaar vervoer kunnen gebruiken. Zij kunnen geen benzine kopen. Zij moeten in de kas blijven bij de tomaten en ruilen met soortgenoten die komkommers plukken. In de praktijk betekent dit waarschijnlijk het einde van de aanwezigheid van illegalen hier in dit land.

Waarom zouden we het uitstellen als het technisch mogelijk is. Nog nooit is het gelukt de vooruitgang tegen te houden, hoe bizar die soms ook is. Nog een paar jaartjes programmeren en het is zo ver. We zouden kunnen beginnen proeven te nemen met de Minister van Landbouw. Oormerkproeven bedoel ik.

Een verjaardag

Zoals ieder jaar werd ik uitgenodigd om op een verjaardag te komen, vlak na het heetst van de zomer en zoals ieder jaar gingen de gesprekken over de net opgedane reiservaringen.

De Grieken zijn zo vriendelijk, zei er een.

Hoe verder je van Nederland af komt, hoe vriendelijker de mensen zijn.

En ze hebben zo veel tijd.

Ze hebben helemaal geen haast.

Waar ben jij geweest? Turkije.

Oh, is Turkije leuk?

Ja, heel leuk, leuker dan Griekenland.

Het is ook verder van Nederland natuurlijk.

De mensen hebben er nog meer tijd dan in Griekenland.

En je kan er zo goed eten.

Wat kan je er dan eten?

Van alles, maar zo lekker.

Zijn ze daar vriendelijk?

Heel vriendelijk.

En fantastische oude gebouwen.

Tempels.

En de natuur is er zo mooi.

Waar ben jij geweest?

Kenia, op de fiets.

Kenia?

Fantastische natuur. En de mensen zijn er zo vriendelijk.

En het eten?

Het eten moet je zelf meenemen, anders word je ziek.

Bij Macdonalds kan je wel eten, in Nairobi.

Lopen de leeuwen er nog los rond?

Niet overal hoor.

Nou, ik ga er toch nog maar niet heen. Ik wacht nog een paar jaar.

Dan zullen er nog wel leeuwen zijn, hoor.

Waar ben jij geweest? Frankrijk.

Oh, vind je dat leuk?

Ik had de zeilplank meegenomen, en je kan er Nederlandse kranten kopen.

Al die tijd had een rustige vrouw in een gebreide jurk geluisterd en niets gezegd.

Iemand vroeg haar: waar ben jij geweest?

Wassenaar.

Wassenaar?

We hebben een stacaravan in Duinrell.

Het was een hele tijd stil.

Ik was in het geheel niet verbaasd, want al de voorgaande keren dat we deze verjaardag hadden gevierd, was het gesprek hetzelfde geweest en had deze vrouw hetzelfde gezegd.

Ik vroeg: zijn de Nederlanders ook zo vriendelijk?

Ja, zei ze, de Nederlanders zijn ook erg vriendelijk.

Waarom zou je dan weggaan, zei iedereen.

C. van Alles

Leuk

Wij zaten nietsvermoedend te eten in de eetzaal van de sociëteit Phoenix te Delft toen er luid met een bel werd geklingeld. De president van het sociëteitsbestuur nam het woord. Dit was de meest gevreesde man ter plaatse. Met door veel schreeuwen en drankgebruik schorre stem sprak hij ons toe: eerstejaars, vanavond bezoeken we de sociëteit van het Corps in Utrecht. Dit is uw kans, heren, om geschiedenis te schrijven. De verlam-mende slapte, die dit eerste jaar kenmerkt, en waar wij al weken met afschuw over spreken, moet afgeworpen worden. U moet de hoorn des overvloeds mee naar Delft nemen. De hoorn des overvloeds hangt vrij hoog aan een ketting in de zalen in Utrecht en is voor de Utrechters heilig. Zoiets als de vogel Phoenix, die hier in de middenzaal hangt, maar deze hangt veel hoger. De vogel Phoenix, die hier al bijna honderd jaar onaf-gebroken hangt, is nog nooit weg geweest en dat komt niet vanzelf, maar omdat de Delftenaar het sterkst is en de meeste wilskracht heeft. Van-avond om tien uur is het vertrek. Voor bussen is gezorgd. En vergeet u niet: u drukt niet op de bel in Utrecht, u vecht u in. Voor de Utrechters het weten, bent u al binnen en gebruikt u de deuren van de sociëteit in Utrecht, waarvan wij niet eens de naam willen uitspreken, als tafel, terwijl u aan de haard zit, waar normaal de achtstejaars zitten.

Die avond om tien uur was nagenoeg het gehele eerste jaar aanwezig om redenen die buitenstaanders niet kunnen begrijpen. Tweehonderd eerste-jaars en nog driehonderd ouderejaars kroegtijgers. Wij dromden de bussen in, die volledig waren aangepast aan ons ruwe optreden en slechts het hoogstnoodzakelijke bevatten. Achterin de bus werden enkele vaten bier naar binnen gehesen en ontzettend veel bierglazen. Het hoeft geen betoog dat er geen borrelhapjes of frisdrank meeinging. Luid zingend en drinkend zetten wij ons in beweging, terwijl er ook alvast werd ruzie gemaakt en gevochten om in de stemming te komen. Om de tien kilo-meter stopten wij op de weg naar Utrecht, wat toen nog was toegestaan, voor pispauze en dat was geen overbodige luxe. Om ongeveer half twaalf stonden wij in slagorde op het Janskerkhof tegen de deur te duwen. Dit is de ideale tijd omdat het nachtelijke kroegleven omstreeks deze tijd begint. Wij waren op deze manier verzekerd van maximale tegenstand. Om aan te geven hoe dom die Corpsleden uit Utrecht zijn, vermeld ik even dat de deuren in Utrecht naar binnen open gaan en dat er geen trap voor de deuren is, zodat je in rijen van dertig ongestoord kunt duwen op

straatniveau. Als een eerstejaar uit een andere stad zich wil binnen-vechten in de sociëteit Phoenix in Delft dan zouden ze beter de verzamelde werken van prins Maurits en diens vestingbouwers eerst kunnen doornemen.

De enige belemmering, die ons in de weg werd geworpen door de Utrechtse, bestond uit het leeggooien van zakken meel op onze hoofden, vanuit de ramen boven de deuren. Dat het meel was geweest, begrepen we pas toen we allemaal met deegklonten in ons haar in de haardstoelen zaten. De tussendeuren waren er vrijwel meteen uitgeslagen door onze voorhoede. Een Utrechter zei nog: jullie willen zeker de hoorn des overvloeds meenemen, dat lukt jullie toch nooit. Oh nee, zei een Delftenaar, en pakte een plank die was overgebleven van de versplinterde tochtdeuren, wierp die tegen de ketting, waaraan de hoorn des overvloeds hing en daar viel hij al in de kluwen bierdrinkers. Wij waren maar vijf minuten binnen geweest en daar waren wij alweer buiten aan het duwen in een enorm grote groep. Wij probeerden de hoorn in de richting van Delft te duwen en de Utrechtse in de richting van de sociëteit, van welke wij de naam niet wensden uit te spreken. De hoorn des overvloeds was reeds in duizenden stukjes uiteengevallen, maar dat weerhield ons er niet van om van twaalf uur tot vier uur in de ochtend in een grote groep al draaiend en tollend over het plein te duwen. In het midden van het plein stond een mijten en een male onbekende kerk. Omstreeks vier uur werd de wapenstilstand door de sociëteitsbesturen getekend en ging iedereen op zoek naar zijn schoenen. Omdat onder het duwen wel eens iemand op je tenen ging staan, waardoor je schoenen uitgingen, moest ieder nu op zoek naar deze nuttige gebruiksvoorwerpen, maar het plein was donker en lag bezaaid met schoenen. Je trok dus maar gewoon twee willekeurige aan. Wij dromden de sociëteit weer in en zongen smerige liederen teneinde onze superioriteit over het andere geslacht te onderstrepen. Het andere geslacht dat weliswaar enkele lichamelijke troefkaarten kon uitspelen, die ons zeer bezighielden. Wij hadden als troefkaarten onze hersens, dachten wij, en later onze portemonnee. We deden nog enkele bierestafettes. Toen de zon opkwam omstreeks zeven uur in de ochtend vertrokken wij weer naar Delft. Sinds de inval van de Noormannen was er niet meer zo huisgehouden in Utrecht. Toen wij aankwamen in Delft ging ieder naar zijn bed en ging ik naar college, want ik ben een serieuze jongen en een uitslover. Omstreeks vier uur in de middag schijn ik tijdens een sommetjescollege in slaap gevallen te zijn, maar men heeft mij gelijk naar de sociëteit laten brengen, waar ik nog een uurtje geslapen heb. Het vrolijke leven begon toen alweer.